

dagen, fornemmelig ved Loven af 24 April 1860, udtrykkelig sagt, at for en saa og saa stor Capital kan der paalægges en saa og saa stor Canon. Der er meget Fæstegods overgaaet til Selveiendom siden den Tid paa de selv samme Betingelser, saaledes at det udtrykkelig siges, at det er faste Penge, der indestaae i Eiendommene, og man vilde neppe gjøre Følsomenhed ved at komme over til at beskaffe Penge; thi det forekommer mig, at naar vi skulle tage Arvesæstegifter og Canon med, saa maatte vi ogsaa tage andre Prioriteter med, jeg kan ikke gjøre nogen Forskjel derpaa. — Der er et Forslag under Nr. 30, som jeg seer kun er tiltraadt af to af Udvalgets Medlemmer; jeg vilde have ønsket, at det havde været tiltraadt af hele Udvalget. Naar man giver et Sogneforstanderskab eller en hvilken som helst anden Autoritet, der er Skatteudskriver, en saa stor Myndighed, som det vel er muligt, saa gaaer det ikke an alene at see paa denne Autoritet, men man maa tillige see paa Skatteyderne; det er efter min Mening ogsaa nødvendigt at træffe en betryggende Bestemmelse ligeoverfor Skatteyderne. Hvorfor har man gjort det med Hensyn til Amtsraadene og med Hensyn til Kjøbstædernes Communalbestyrelse og i Kjøbenhavn? Jeg troer, at det Samme, som der har gjort sig gjældende, maa kunne gjøre sig gjældende ligeoverfor Sogneraadene. Man kan sige: Det er ikke nødvendigt, og dertil svarer jeg: Ja, det er vel muligt, og jeg er vis paa, at det ikke er nødvendigt paa de allerfleste Steder; men der kan ogsaa gives Tilfælde, hvor det kan være nødvendigt, og vi maae sørge for at betrygge Skatteyderne. Naar vi paa den ene Side give de af dem Valgte Myndighed, saa maae vi paa den anden Side træffe Bestemmelser, som kunne forebygge, at denne Myndighed — ja, jeg vil ikke sige bliver misbrugt, men at den i et mindre veloverveiet Dieblif bliver brugt paa en mindre rigtig Maade. Det kan vel være rigtigt, som af den høitærede Ordfører udtalt, at Communens Udgifter ere forskjelliges fra det ene Aar til det andet, men jeg siger: Det bør ikke være rigtigt, at de ere overordentlig meget forskjelliges, og i det Forslag, der her er stillet, er der givet Be-

myndigelse til at paaligne en Fjerdedeel af Udgifterne ud over det almindelige Aars Bgning, uden at spørge Nogen som helst derom. Naar man nu gaaer ud fra den Forudsætning, at en Communes Pengendgifter ere et Par Tusind Daler om Aaret, — det er ikke af de store Communer, hvis Udgifter ikke naae over dette Beløb —, saa er det altid 500 Rd., der kunne paalignes ud over det sædvanlige og igjen tages med ved næste Aars Bgning; thi det er kun det Beløb her ubover, der udfskrives med Amtsraadets Samtykke, som falder bort ved Beregningen. Jeg troer altsaa, at der dert ligger fuld Betryggelse for, at Forstanderskabet kan ligne til Communens fuldstændige Behov, naar der blot er god Fremsynethed og en god oeconomic Ordning i Communen. Der er jo af den høitagtede Indenrigsminister saadelsom af det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgfreds (Hage) fremført Exempler paa, at en Commune i et enkelt Aar har udfkrevet betydelige Bidrag. Jeg kan anføre et lignende Exempel fra en Commune, hvor jeg har boet, nemlig at man har bygget en Skole og lignet hele Udgiften paa et eneste Aar, afbetalt i 2 Terminer. Dette finder jeg ikke at være rigtigt, thi Skatteyderne bør i alt Fald tilnærmelsesviis kunne beregne de Udgifter, de ville faae i det kommende Aar, men dette er umuligt, naar der kan foretages saadanne Slumfligninger; man er da udsat for, at Udgifterne det ene Aar kunne blive det Dobbelte mod, hvad de ere i et andet, og dette finder jeg ikke at være rigtigt. Jeg kan derfor ikke Andet end anbefale det under Nr. 30 stillede Forslag. Jeg anseer det ogsaa for rigtigt, at vi tillige sætte en Betryggelse for Skatteyderne, men en saadan vil savnes, naar ikke denne Bestemmelse bliver sat ind i Loven. Det glæder mig, at det under Nr. 36 stillede Forslag er tiltraadt af Udvalget. Saaledes som Lovudkastet er affattet, kan jeg ikke see Andet, end at ikke Saa vilde komme til at lide derunder, idet Amtsraadet, i alt Fald efter hvad jeg kan forstaae, er gaaet ind paa at give Understøttelser af den Natur, som det vilde være Synd at borttage, men dette vilde blive nødvendigt, hvis ikke den her foreslaaede Bestemmelse bliver sat ind i Loven. — Forslaget under Nr. 37 maa jeg